

Ministerul Finanțelor Publice

**Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații**

Str. ...
Tel
Fax :

DECIZIA NR. 73

din 23.07.2012

privind soluționarea contestației formulată de

.....,

cu domiciliul în mun. Suceava, b-dul, jud. Suceava,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr. și reînregistrată sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de, prin adresa înregistrată la D.G.F.P. Suceava sub nr., prin care persoana fizică solicită să i se comunice stadiul de soluționare a contestației formulate împotriva Deciziei de impunere nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Suceava, având în vedere că Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava s-a pronunțat prin Ordonanța nr.

Prin adresa înregistrată la AIF sub nr. și la DGFP Suceava sub nr., Activitatea de inspecție fiscală comunică faptul că Serviciul juridic a transmis că soluția dispusă prin Ordonanța este definitivă.

Prin Decizia nr., DGFP Suceava a suspendat soluționarea contestației formulată de împotriva Deciziei de impunere nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Suceava, până la pronunțarea soluției definitive pe latură penală.

Prin Ordonanța nr., definitivă, Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava, în dosarul nr., dispune scoaterea de sub urmărire penală a învinuitei, întrucât faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale acesteia și anume intenția.

Având în vedere că motivul care a determinat suspendarea a încetat, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava va proceda la analiza pe fond a cauzei.

....., cu domiciliul în Municipiul Suceava, b-dul jud. Suceava, contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Suceava, privind suma totală de, reprezentând:

❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2003;

- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2003;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2004;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2004;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2005;
- ❖ lei - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2005;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2006;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2006;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2007;

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 214 alin. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I..... contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Suceava, în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind obligațiile fiscale în sumă de, din care impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2003 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2003 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2004 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2004 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2005 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2005 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2006 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2006 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2007 în sumă

Petenta solicită anularea actelor de control încheiate de organele de inspecție fiscală, motivat de faptul că sumele stabilite cu titlu de creanță reprezentând impozit pe venit, sunt stabilite cu încălcarea dispozițiilor legale, în speță OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală și a dispozițiilor constituționale, întrucât se dă valoare juridică și se stabilesc, ca temei al impunerii, ordine și decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

De asemenea, petenta consideră că declarațiile de venit depuse anual au

fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și în consecință s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită, petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., s-au stabilit în sarcina petentei obligații fiscale în sumă de reprezentând impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2003 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2003 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2004 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2004 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2005 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2005 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2006 în sumă de, obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2006 în sumă de, impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2007 în sumă

Inspecția fiscală desfășurată la cu domiciliul fiscal în municipiul Suceava, b-dul, jud. Suceava, a avut ca obiectiv stabilirea venitului realizat din activitatea desfășurată în anii 2005-2007.

Având în vedere că, pentru perioada respectivă, organele de inspecție au stabilit diferențe de plată, inspecția fiscală a fost extinsă și pentru anii 2003 - 2004.

Pentru **anul 2003**, prin declarația specială, contribuabilul a declarat următoarele rezultate a activității desfășurate:

Venit brut
Cheltuieli
Venit net

În urma verificării concordanței între veniturile evidențiate în documentele justificative primare, cele înregistrate în jurnalul de încasări și plăți și cele declarate, organele de inspecție fiscală au stabilit următoarele:

Venit brut
Cheltuieli
Venit net

Organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli cu marfa în sumă totală de, iar în urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de, astfel:

- ❖ ca urmare a descărcării eronate de gestiune. Conform calculelor făcute de organele de inspecție s-au stabilit cheltuieli aferente mărfii vândute în

- sumă de și nu în sumă de cât a declarat contribuabilul.
- ❖, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Organele de inspecție fiscală consideră că au fost încălcate prevederile OG 7/2001, art. 10 privind impozitul pe venit, prevederile Ordinului 215/2000 și ale Ordinului 58/2003, Cap. II, B, pct. 13 – 15, pentru aprobarea normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partida simplă de către persoane fizice. De asemenea, organele de inspecție au ținut cont și de Decizia înaltei Curți de Casație și Justiție nr. V din 15 ianuarie 2007 prin care se specifică faptul că la stabilirea bazei impozabile nu se pot lua în calcul documente justificative care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale și documente care nu sunt emise de către persoane impozabile înregistrate ca plătitor de taxe și impozite.

Consecința fiscală a celor constatate o reprezintă majorarea venitului net cu suma de

Ca urmare a celor constatate de organele de inspecție a fost stabilită o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2003 în sumă de

Impozitul pe venit a fost calculat astfel:

Venit brut
Cheltuieli deductibile
Venit net
Deduceri personale acordate
Venit net impozabile
Impozit anual conform baremului
Impozit stabilit anterior	0 lei
Diferența de impozit stabilită

Pentru sumele stabilite suplimentar, organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere în sumă de și penalități în sumă de ... lei, calculate de la data de 09.08.2004 (60 de zile de la data comunicării deciziei inițiale) până la data de 17.12.2008, astfel:

..... x 387 zile x 0,06%	= lei
..... x 122 zile x 0,05%	= lei
..... x 1.082 zile x 0,1%	=
..... x 11 luni x 0,5%	=
..... x 5 luni x 0,6%	=

Pentru **anul fiscal** 2004, prin declarația specială înregistrată la organul fiscal, contribuabilul a declarat următoarele rezultate ale activității desfășurate:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

În urma verificării concordanței între veniturile evidențiate în documentele justificative primare, cele înregistrate în jurnalul de încasări și plăți și cele declarate, organele de inspecție fiscală au stabilit următoarele:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

Organele de inspecție fiscală au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile în sumă totală de lei, din care lei cheltuieli cu marfa și lei cheltuieli diverse.

Organele de inspecție acordă în plus cheltuieli cu marfa vândută în sumă de, suma totală deductibilă de lei fiind stabilită pe baza adaosului mediu practicat de către contribuabil în anul 2004.

De asemenea, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Organele de inspecție consideră că au fost încălcate prevederile art.48, pct.4 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale Ordinului 58/2003 și 1040/2004, cap.II, B, pct.13 – 15, pentru aprobarea normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partida simplă de către persoane fizice.

De asemenea, organele de inspecție au ținut cont și de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.V din 15 ianuarie 2007 prin care se specifică faptul că la stabilirea bazei impozabile nu se pot lua în calcul documente justificative care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale și documente care nu sunt emise de către persoane impozabile înregistrate ca plătitor de taxe și impozite.

Ca urmare a celor constatate, organele de inspecție au stabilit o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2004 în sumă de

Impozitul pe venit a fost calculat astfel:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei
Deduceri personale acordate lei
Venit net impozabil lei
Impozit anual conform baremului
Impozit stabilit anterior	0 lei
Diferența de impozit stabilită

Pentru sumele stabilite suplimentar au fost calculate majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de, calculate de la

data de 03.08.2005 (60 de zile de la data comunicării deciziei inițiale) până la data de 17.12.2008, astfel:

2571 lei x	28 zile x 0.06%	= lei
2571 lei x	122 zile x 0,05%	= lei
2571 lei x	1.082 zile x 0,1%	= lei
2571 lei x	4 luni x 0,6%	=

Organele de inspecție fiscală consideră că au fost încălcate prevederile art. 119-120 din Ordonanța Guvernului 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru **anul fiscal 2005**, prin declarația specială înregistrată la organul fiscal, contribuabilul a declarat următoarele rezultate a activității desfășurate:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

În urma verificării concordanței între veniturile evidențiate în documentele justificative primare, cele înregistrate în jurnalul de încasări și plăți și cele declarate, organele de inspecție fiscală au stabilit următoarele:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

Organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de

În urma inspecției fiscale s-au constatat următoarele:

- ❖ Ca urmare a descărcării de gestiune a rezultat o cheltuială deductibilă aferentă mărfurilor vândute în sumă de Contribuabilul a dedus cheltuieli cu marfa vândută mai mult cu suma de Organele de inspecție au constatat nedeductibilă suma de
- ❖ În ceea ce privește suma de lei, reprezentând cheltuieli cu marfa, organele de inspecție au considerat nedeductibile aceste cheltuieli întrucât petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor.

Organele de inspecție consideră că au fost încălcate prevederile Legii 571/2003, art.48, pct.(4) privind Codul fiscal, precum și ale Ordinului 1040/2004, Cap. II, B, pct.13 – 15, pentru aprobarea normelor privind organizarea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil.

De asemenea, organele de inspecție precizează ca s-a ținut cont și de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. V din 15 ianuarie 2007, prin care se specifică faptul că la stabilirea bazei impozabile nu se pot lua în calcul documente justificative care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de

dispozițiile legale și documente care nu sunt emise de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de impozite și taxe.

Consecința fiscală a celor enunțate o reprezintă majorarea venitului net cu suma de lei.

Ca urmare a celor constatate de organele de inspecție a fost stabilită o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2005 în sumă de

Impozitul pe venit a fost calculat astfel:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei
Venit net impozabil lei
Impozit anual conform baremului lei
Impozit stabilit anterior lei
Diferența de impozit stabilită

Pentru sumele stabilite suplimentar au fost calculate majorări de întârziere în sumă de, calculate de la data de 09.08.2006 (60 de zile de la data comunicării deciziei inițiale) până la data de 17.12.2008, astfel:

..... x 861 zile x 0,1% =

Organele de inspecție consideră că au fost încălcate prevederile art. 119-120 din Ordonanța nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Pentru **anul fiscal 2006**, prin declarația specială înregistrată la organul fiscal, contribuabilul a declarat următoarele rezultate ale activității desfășurate:

Venit brutlei
Cheltuieli lei
Venit net lei

În urma verificării concordanței între veniturile evidențiate în documentele justificative primare, cele înregistrate în jurnalul de încasări și plăți și cele declarate, organele de inspecție fiscală au stabilit următoarele:

Venit brutlei
Cheltuieli lei
Venit net lei

Organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale s-au constatat următoarele:

- ❖ Ca urmare a descărcării de gestiune a rezultat o cheltuială deductibilă aferenta mărfurilor vândute în sumă de lei. Contribuabilul a dedus cheltuieli

cu marfa vândută mai puțin cu suma de lei. Organele de inspecție au acordat la deducere suplimentar suma de lei.

- ❖ În ceea ce privește suma de lei, reprezentând cheltuieli cu marfa, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile respective, întrucât petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor.

Organele de inspecție consideră că au fost încălcate prevederile Legii 571/2003 art.48, pct. (4) privind Codul fiscal, precum și ale Ordinului 1040/2004, Cap. II, B, pct. 13 – 15, pentru aprobarea normelor privind organizarea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil.

De asemenea, organele de inspecție precizează ca s-a ținut cont și de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. V din 15 ianuarie 2007, prin care se specifică faptul că la stabilirea bazei impozabile nu se pot lua în calcul documente justificative care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale și documente care nu sunt emise de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de impozite și taxe.

Consecința fiscală a celor constatate o reprezintă majorarea venitului net cu suma de

Ca urmare a celor constatate, organele de inspecție au stabilit o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2006 în sumă de

Impozitul pe venit a fost calculat astfel:

Venit brutlei
Cheltuieli lei
Venit net lei
Venit net impozabil lei
Impozit anual conform baremului lei
Impozit stabilit anterior lei
Diferența de impozit stabilită

Pentru sumele stabilite suplimentar au fost calculate majorări de întârziere în sumă de, calculate de la data de 20.08.2007 (60 de zile de la data comunicării deciziei inițiale) până la data de 17.12.2008, astfel:

$$..... \times 485 \text{ zile} \times 0,1\% =$$

Pentru **anul fiscal 2007**, prin declarația specială înregistrată la organul fiscal, contribuabilul a declarat următoarele rezultate ale activității desfășurate:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

În urma inspecției fiscale s-au constatat următoarele:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei

Organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale s-au constatat următoarele rezultate:

- ❖ Ca urmare a descărcării de gestiune a rezultat o cheltuială deductibilă aferentă mărfurilor vândute în sumă de lei. Contribuabilul a dedus cheltuieli cu marfa vândută mai mult cu suma de lei.

Organele de inspecție au constatat nedeductibilă suma de lei.

- ❖ În ceea ce privește cheltuielile cu marfa în sumă de, organele de inspecție precizează că petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor.

Organele de inspecție consideră că au fost încălcate prevederile Legii 571/2003 art.48, pct. (4) privind Codul fiscal, precum și ale Ordinului 1040/2004, Cap. II, B, pct. 13 – 15, pentru aprobarea normelor privind organizarea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil.

De asemenea, organele de inspecție precizează ca s-a ținut cont și de Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. V din 15 ianuarie 2007, prin care se specifică faptul că la stabilirea bazei impozabile nu se pot lua în calcul documente justificative care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale și documente care nu sunt emise de către persoane impozabile înregistrate ca plătitori de impozite și taxe.

Consecința fiscală a celor constatate o reprezintă majorarea venitului net cu suma de

Ca urmare a celor constatate de organele de inspecție a fost stabilită o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2007 în sumă de

Impozitul pe venit a fost calculat astfel:

Venit brut lei
Cheltuieli lei
Venit net lei
Venit net impozabil lei
Impozit anual conform baremului
Impozit stabilit anterior lei
Diferența de impozit stabilită

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei în raport cu actele normative în vigoare, pentru perioada verificată s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma totală de, din care impozit pe venitul net anual stabilit aferent anului 2003 în sumă de și accesorii în sumă de

În urma verificării evidenței contabile aferente anului 2003, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli cu marfa în sumă totală de În urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de, astfel:

- ❖ ca urmare a descărcării eronate de gestiune. Conform calculelor făcute de organele de inspecție s-au stabilit cheltuieli aferente mărfii vândute în sumă de și nu în sumă de, cât a declarat contribuabilul.
- ❖, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au majorat venitul net cu suma de și au stabilit în sarcina contribuabilului **o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2003 în sumă de**, iar pentru neachitarea acestuia la scadență, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de și penalități în sumă de**, calculate de la data de 09.08.2004 (60 de zile de la data comunicării deciziei inițiale) până la data de 17.12.2008.

a) Referitor la suma de, reprezentând cheltuieli cu marfa descărcate în plus, cauza supusă soluționării este dacă petenta datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care aceasta susține că a calculat și declarat corect impozitul datorat.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2003, organele de inspecție au constatat că petenta a descărcat din gestiune cheltuieli cu marfa în sumă de, iar din calculul organelor fiscale a rezultat că acestea sunt în cuantum de

Organele fiscale au respins la deducere la calculul impozitului pe venit diferența în sumă de, descărcată în plus de contribuabil.

Petenta consideră că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 10** din Ordonanța Guvernului nr. 7 din 19 iulie 2001 privind impozitul pe venit, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează că:

ART. 10

“(1) **În vederea determinării venitului net ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente deductibile, pentru cheltuieli se aplică următoarele reguli:**

a) cheltuielile aferente venitului sunt acele cheltuieli efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării acestuia, justificate prin documente;

[...]

c) cheltuielile recunoscute ca deductibile sunt cele aferente venitului, în limitele prevăzute de legislația în vigoare, după caz.

[...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că venitul net se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente deductibile.

De asemenea, se stipulează că sunt cheltuieli deductibile acele cheltuieli efectuate în scopul realizării venitului și că trebuie justificate prin documente.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că petenta a descărcat din gestiune cheltuieli cu mărfurile în sumă de, cu mai mult decât cuantumul real al acestora.

Rezultă că suma de a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, contribuabilul neavând documente care să stea la baza descărcării din gestiune, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 58 din 23 ianuarie 2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, cu modificările ulterioare, unde la **lit. B pct. 13** se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

[...]”.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus **cheltuieli în sumă de**, pentru care nu face dovada că are dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

b) Referitor la suma de, reprezentând cheltuieli respinse la deducere, cauza supusă soluționării este dacă datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care a dedus cheltuieli în baza unor facturi emise de furnizori care nu figurează ca fiind înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2003, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli și au stabilit suplimentar impozit pe venit.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită suplimentar, petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 10** din Ordonanța Guvernului nr. 7 din 19 iulie 2001 privind impozitul pe venit, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează că:

ART. 10

“(1) În vederea determinării venitului net ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente deductibile, pentru cheltuieli se aplică următoarele reguli:

a) cheltuielile aferente venitului sunt acele cheltuieli efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării acestuia, justificate prin documente;

[...]

c) cheltuielile recunoscute ca deductibile sunt cele aferente venitului, în limitele prevăzute de legislația în vigoare, după caz.

[...]”.

Din aceste prevederi legale rezultă că venitul net se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente deductibile.

De asemenea, se stipulează că sunt cheltuieli deductibile acele cheltuieli efectuate în scopul realizării venitului și că trebuie justificate prin documente.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2003, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, pentru care contribuabilul a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Rezultă că suma de a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, contribuabilul neavând documente care să stea la baza deducerii cheltuielilor, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 58 din 23 ianuarie 2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, cu modificările ulterioare, unde, la **lit. B pct. 13 – 15**, se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

14. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale, prevăzute în structura formularelor aprobate:

[...]

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);
- conținutul operațiunii economico-financiare, iar atunci când este necesar, și temeiul legal al efectuării ei;
- [...]
- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor în documente justificative.

15. Documentele care stau la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare.”

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune patrimonială care are loc trebuie să se consemneze în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă și care dobândește astfel calitatea de document justificativ. Pentru a avea rolul de documente justificative, acestea trebuie să cuprindă o serie de elemente principale, printre care și părțile care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare, precum și conținutul operațiunii.

De asemenea, se stipulează în mod clar că aceste înscrisuri pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare, în caz contrar nu pot avea rolul de document justificativ.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că a dedus cheltuieli cu achiziția de bunuri, în baza unor documente care nu corespund realității.

❖ Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, prevede că:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 82/1991, republicată, și ale art. 21 alin. 4 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea diminuării bazei impozabile în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007, decide că **“nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii”.**

Conform textelor de lege menționate mai sus, prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 se aplică și persoanelor fizice autorizate, iar persoana impozabilă care achiziționează bunuri pe bază de facturi și acceptă înregistrarea lor în evidența contabilă ca documente justificative este răspunzătoare de primirea și înregistrarea în evidența contabilă a unor documente care nu corespund realității sau care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorii în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate, care să îndeplinească condițiile de documente justificative, care să corespundă realității.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca acestea să fie deductibile fiscal.

Conform prevederilor legale invocate, orice operațiune economico-financiară efectuată, în cazul de față achiziția de bunuri, trebuie consemnată în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

De asemenea, aceste documente justificative vor sta la baza înregistrărilor în contabilitate, iar persoanele care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

De asemenea, în HG nr. 831 din 2 decembrie 1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările și completările ulterioare, unde, în Anexa 1, referitor la formularul “factură” se stipulează că:

“ANEXA 1A

CATALOGUL

formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă

[...]

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

și

FACTURA

(cod 14-4-10/aA)

Formular cu regim special de înseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

[...]

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 3);

- la cumpărător:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz).

Se reține din aceste prevederi legale că factura este un document justificativ de înregistrare în contabilitate a operațiunii reflectate în acesta și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător, la compartimentul financiar-contabil pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunii.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2003, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Deoarece furnizorii înscrși pe facturi nu există în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că operațiunile reflectate în acele documente nu sunt reale, iar formularele conțin informații eronate.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu au la bază un document justificativ.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, aceasta având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus **cheltuieli în sumă de**, pentru care nu face dovada că deține documente justificative care să dea dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere cele prezentate la pct. III 1 lit. a și b din această decizie, urmează a se respinge contestația formulată cu privire la impozitul pe venit în sumă de, ca neîntemeiată și nesuținută cu documente.

Având în vedere prevederile legale invocate și faptul că debitele care au generat accesoriile sunt datorate și nu au fost achitate la scadență și luând în considerare și principiul de drept **"accessorium sequitur principale"** (accesoriul urmează principalul), rezultă că petenta datorează și **accesorii în sumă totală de aferente impozitului pe venit an 2003**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

2. Referitor la suma totală de, din care impozit pe venitul net anual stabilit aferent anului 2004 în sumă de și accesorii în sumă de

În urma verificării evidenței contabile aferente anului 2004, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile în sumă totală de lei, din care lei cheltuieli cu marfa și lei cheltuieli diverse.

În urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de, astfel:

- ❖ Organele de inspecție acordă în plus cheltuieli cu marfa vândută în sumă de, suma totală deductibilă de lei fiind stabilită pe baza adaosului mediu practicat de către contribuabil în anul 2004.
- ❖ Organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt

întocmite legal și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au majorat venitul net cu suma de și au stabilit în sarcina contribuabilului **o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2004 în sumă de**, iar pentru neachitarea acestuia la scadență, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei și penalități în sumă de

a) Referitor la suma de, reprezentând cheltuieli admise la deducere în plus de organele fiscale, cauza supusă soluționării este dacă organele fiscale au majorat în mod legal cheltuielile declarate de contribuabil cu suma reprezentând cheltuieli cu marfa vândută, în condițiile în care petenta susține că a declarat corect la organul fiscal veniturile realizate.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2004, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei, din care lei cheltuieli cu marfa și lei cheltuieli diverse.

În urma inspecției fiscale organele de inspecție acordă în plus cheltuieli cu marfa vândută în sumă de, suma totală deductibilă de lei fiind stabilită pe baza adaosului mediu practicat de către contribuabil în anul 2004.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 49 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, unde se precizează că:

ART. 49

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 50 și 51.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Ținând cont de aceste prevederi legale, organele fiscale au recalculat cheltuielile cu marfa și au stabilit că, pentru anul 2004, acestea sunt în cuantum de lei, cu mai mult decât suma calculată de petentă.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că a calculat și declarat corect acele cheltuieli.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că organele fiscale au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, mai puțin cu decât suma rezultată în urma calculării de către organele fiscale, rezultă că în mod legal organele fiscale au admis la deducere diferența de **cheltuieli în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

b) Referitor la suma de lei, reprezentând cheltuieli respinse la deducere, cauza supusă soluționării este dacă datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care a dedus cheltuieli în baza unor facturi emise de furnizori care nu figurează ca fiind înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului finanțelor Publice.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2004, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume, facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli și au stabilit suplimentar impozit pe venit.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită, petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 49 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 49

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 50 și 51.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2004, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Rezultă că suma de lei a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, aceasta neavând documente care să stea la baza deducerii cheltuielilor, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 58 din 23 ianuarie 2003 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 7/2001 privind impozitul pe venit, cu modificările ulterioare, unde, la **lit. B pct. 13 – 15**, se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

14. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale, prevăzute în structura formularelor aprobate:

[...]

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul);

- conținutul operațiunii economico-financiare, iar atunci când este necesar, și temeiul legal al efectuării ei;

[...]

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor în documente justificative.

15. Documentele care stau la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare.”

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune patrimonială care are loc trebuie să se consemneze în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă și care dobândește astfel calitatea de document justificativ. Pentru a avea rolul de documente justificative, acestea trebuie

să cuprindă o serie de elemente principale, printre care și părțile care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare, precum și conținutul operațiunii.

De asemenea, se stipulează în mod clar că aceste înscrisuri pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare, în caz contrar nu pot avea rolul de document justificativ.

- ❖ Acest fapt este prevăzut și de Codul fiscal, la **art. 155**, unde, cu privire la formularul “factură”, se precizează că:

ART. 155

„Facturile fiscale

[...]

(8) Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații:

[...]

c) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura;

[...]

e) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

[...]”.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că a dedus cheltuieli cu achiziția de bunuri, în baza unor documente care nu corespund realității.

- ❖ Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, prevede că:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 82/1991, republicată, și ale art. 21 alin. 4 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului Fiscal, referitor la posibilitatea diminuării bazei impozabile în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007, decide că **“nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii”.**

Conform textelor de lege menționate mai sus, prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 se aplică și persoanelor fizice autorizate, iar persoana impozabilă care achiziționează bunuri pe bază de facturi și acceptă înregistrarea lor în evidența contabilă ca documente justificative este răspunzătoare de primirea și înregistrarea în evidența contabilă a unor documente care nu corespund realității sau care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorii în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate, care să îndeplinească condițiile de documente justificative, care să corespundă realității.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca acestea să fie deductibile fiscal.

Conform prevederilor legale invocate, orice operațiune economico-financiară efectuată, în cazul de față achiziția de bunuri, trebuie consemnată în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

De asemenea, aceste documente justificative vor sta la baza înregistrărilor în contabilitate, iar persoanele care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

De asemenea, HG nr. 831 din 2 decembrie 1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările și completările ulterioare, unde, în Anexa 1, referitor la formularul “factură”, se stipulează că:

“ANEXA 1A

CATALOGUL

formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă

[...]

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

și

FACTURA

(cod 14-4-10/aA)

Formular cu regim special de înseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

[...]

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 3);

- la cumpărător:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz)”.
Se reține din aceste prevederi legale că factura este un document justificativ de înregistrare în contabilitate a operațiunii reflectate în acesta și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător, la compartimentul financiar-contabil pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunii.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2004, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Deoarece furnizorii înscrși pe facturi nu există în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că operațiunile reflectate în acele documente nu sunt reale, iar formularele conțin informații eronate.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu are la bază un document justificativ.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu are la bază un document justificativ.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și în consecință s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de lei.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul petenta a dedus **cheltuieli în sumă de lei**, pentru care nu face dovada că deține documente justificative care să dea dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere cele prezentate la pct. III 2 lit. a și b din această decizie, urmează a se respinge contestația formulată cu privire la impozitul pe venit în sumă de, ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente.

Având în vedere prevederile legale invocate și faptul că debitele care au generat accesoriile sunt datorate și nu au fost achitate la scadență și luând în considerare și principiul de drept **"accessorium sequitur principale"** (accesoriul urmează principalul), rezultă că petenta datorează și **accesorii în sumă totală de aferente impozitului pe venit an 2004**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

3. Referitor la suma totală de, din care impozit pe venitul net anual stabilit aferent anului 2005 în sumă de și accesorii în sumă de

În urma verificării evidenței contabile aferente anului 2005, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de

În urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de lei, astfel:

- ❖ ca urmare a descărcării eronate de gestiune. Conform calculelor făcute de organele de inspecție s-au stabilit cheltuieli aferente mărfii vândute în sumă de și nu cât a declarat contribuabilul;
- ❖ lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează

înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au majorat venitul net cu suma de lei și au stabilit în sarcina contribuabilului **o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2005 în sumă de**, iar pentru neachitarea acestuia la scadență, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de

a) Referitor la suma de, reprezentând cheltuieli cu marfa descărcate în plus, cauza supusă soluționării este dacă petenta datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care susține că a calculat și declarat corect impozitul datorat.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2005, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de

În urma inspecției fiscale organele de inspecție au respins la deducere cheltuieli cu marfa vândută în sumă de, descărcată în plus de petentă.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Ținând cont de aceste prevederi legale, organele fiscale au recalculat cheltuielile cu marfa și au stabilit că, pentru anul 2005, acestea sunt în cuantum de, dar contribuabilul a dedus cheltuieli în sumă de

Rezultă că petenta a dedus cu mai mult decât suma rezultată în urma calculării cuantumului de către organele de inspecție fiscală.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că a calculat și declarat corect acele cheltuieli.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, mai mult cu decât suma rezultată în urma calculării de către organele fiscale, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere diferența de **cheltuieli în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

b) Referitor la suma de lei, reprezentând cheltuieli respinse la deducere, cauza supusă soluționării este dacă datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care a dedus cheltuieli în baza unor facturi emise de furnizori care nu figurează ca fiind înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului finanțelor Publice.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2005, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume, facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli și au stabilit suplimentar impozit pe venit.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2005, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Rezultă că suma de lei a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, neavând documente care să stea la baza deducerii cheltuielilor, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1040 din 8 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, unde, la **lit. B pct. 13 – 15**, se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

14. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale, prevăzute în structura formularelor aprobate:

[...]

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare (când este cazul);

- conținutul operațiunii economice și financiare, iar atunci când este necesar și temeiul legal al efectuării ei;

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor în documente justificative.

15. Documentele care stau la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare.[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune economico-financiară care are loc trebuie să se consemneze în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă și care dobândește astfel calitatea de document justificativ. Pentru a avea rolul de documente justificative, acestea trebuie să cuprindă o serie de elemente principale, printre care și părțile care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare, precum și conținutul operațiunii economice și financiare.

De asemenea, se stipulează în mod clar că aceste înscrisuri pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate

informațiile prevăzute în normele legale în vigoare, în caz contrar nu pot avea rolul de document justificativ.

Acest fapt este prevăzut și de Codul fiscal, la **art. 155**, unde cu privire la formularul “factură” se precizează că:

ART. 155

„Facturile fiscale

[...]

(8) Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații:

[...]

c) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura;

[...]

e) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

[...]”.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că a dedus cheltuieli cu achiziția de bunuri, în baza unor documente care nu corespund realității.

❖ Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, prevede că:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 82/1991, republicată, și ale art. 21 alin. 4 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea diminuării bazei impozabile în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007, decide că **“nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii”.**

Conform textelor de lege menționate mai sus, prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 se aplică și persoanelor fizice autorizate, iar persoana impozabilă care achiziționează bunuri pe bază de facturi și acceptă înregistrarea lor în evidența contabilă ca documente justificative este răspunzătoare de primirea și

înregistrarea în evidența contabilă a unor documente care nu corespund realității sau care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorii în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate, care să îndeplinească condițiile de documente justificative, care să corespundă realității.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca acestea să fie deductibile fiscal.

Conform prevederilor legale invocate, orice operațiune economico-financiară efectuată, în cazul de față achiziția de bunuri, trebuie consemnată în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

De asemenea, aceste documente justificative vor sta la baza înregistrărilor în contabilitate, iar persoanele care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

De asemenea, HG nr. 831 din 2 decembrie 1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările și completările ulterioare, unde, în Anexa 1, referitor la formularul “factură” se stipulează că:

“ANEXA 1A

CATALOGUL

formularelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, inseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă

[...]

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

și

FACTURA

(cod 14-4-10/aA)

Formular cu regim special de inseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

[...]

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 3);

- la cumpărător:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz).

Se reține din aceste prevederi legale că factura este un document justificativ de înregistrare în contabilitate a operațiunii reflectate în acesta și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător, la compartimentul financiar-contabil pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunii.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2005, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care contribuabilul a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Deoarece furnizorii înscrși pe facturi nu există în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că operațiunea reflectată în acel document nu este reală, iar acel formular conține informații eronate.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu au la bază un document justificativ.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de lei.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus **cheltuieli în sumă de lei**, pentru care nu face dovada că deține documente justificative care să dea dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere cele prezentate la pct. III 3 lit. a și b din această decizie, urmează a se respinge contestația formulată cu privire la impozitul pe venit în sumă de, ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.

Având în vedere prevederile legale invocate și faptul că debitele care au generat accesoriile sunt datorate și nu au fost achitate la scadență și luând în considerare și principiul de drept *"accessorium sequitur principale"* (accesoriul urmează principalul), rezultă că petenta datorează și **accesorii în sumă totală de aferente impozitului pe venit an 2005**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

4. Referitor la suma totală de, din care impozit pe venitul net anual stabilit aferent anului 2006 în sumă de și accesorii în sumă de

În urma verificării evidenței contabile aferente anului 2006, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de, astfel:

- ❖ Organele de inspecție acordă în plus cheltuieli cu marfa vândută în sumă de lei, ca urmare a faptului că petenta a descărcat din gestiune cheltuieli în sumă de lei, iar în urma calculării cuantumului sumei de către organele fiscale a rezultat suma de lei.
- ❖ Organele fiscale au respins la deducere cheltuielile în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au majorat venitul net cu suma de și au stabilit în sarcina contribuabilului **o diferență de impozit pe venit în plus**

aferent anului 2006 în sumă de, iar pentru neachitarea acestuia la scadență, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de

a) Referitor la suma de lei, reprezentând cheltuieli admise la deducere în plus de organele fiscale, cauza supusă soluționării este dacă organele fiscale au majorat în mod legal cheltuielile declarate de contribuabil cu suma reprezentând cheltuieli cu marfa vândută, în condițiile în care petenta susține că a declarat corect la organul fiscal veniturile realizate.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2006, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale organele de inspecție acordă în plus cheltuieli cu marfa vândută în sumă de lei, ca urmare a faptului că petenta a descărcat din gestiune cheltuieli în sumă de lei, iar în urma calculării cuantumului sumei de către organele fiscale a rezultat suma de lei.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Ținând cont de aceste prevederi legale, organele fiscale au recalculat cheltuielile cu marfa și au stabilit că, pentru anul 2006, acestea sunt în cuantum de lei, cu lei mai mult decât suma calculată de petentă.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că a calculat și declarat corect acele cheltuieli.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, mai puțin cu lei decât suma rezultată în urma calculării de către organele fiscale, rezultă că în mod legal organele fiscale au admis la deducere diferența de **cheltuieli în sumă de lei**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

b) Referitor la suma de lei, reprezentând cheltuieli respinse la deducere, cauza supusă soluționării este dacă datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care a dedus cheltuieli în baza unor facturi emise de furnizori care nu figurează ca fiind înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului finanțelor Publice.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2006, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de lei, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal,

și anume, facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli și au stabilit suplimentar impozit pe venit.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită, petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2006, organele de inspecție au constatat că petenta

a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Rezultă că suma de lei a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, neavând documente care să stea la baza deducerii cheltuielilor, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1040 din 8 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, unde la **lit. B pct. 13 – 15**, se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

14. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale, prevăzute în structura formularelor aprobate:

[...]

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare (când este cazul);

- conținutul operațiunii economice și financiare, iar atunci când este necesar și temeiul legal al efectuării ei;

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor în documente justificative.

15. Documentele care stau la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare.[...].”

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune economico-financiară care are loc trebuie să se consemneze în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă și care dobândește astfel calitatea de document justificativ. Pentru a avea rolul de documente justificative, acestea trebuie să cuprindă o serie de elemente principale, printre care și părțile care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare, precum și conținutul operațiunii economice și financiare.

De asemenea, se stipulează în mod clar că aceste înscrisuri pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare, în caz contrar nu pot avea rolul de document justificativ.

Acest fapt este prevăzut și de Codul fiscal, la **art. 155**, unde, cu privire la formularul “factură”, se precizează că:

ART. 155

„Facturile fiscale

[...]

(8) Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații:

[...]

c) numele, adresa și codul de înregistrare fiscală al persoanei care emite factura;

[...]

e) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;

[...]”.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că a dedus cheltuieli cu achiziția de bunuri, în baza unor documente care nu corespund realității.

❖ Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, prevede că:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 82/1991, republicată, și ale art. 21 alin. 4 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului Fiscal, referitor la posibilitatea diminuării bazei impozabile în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007, decide că **“nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii”.**

Conform textelor de lege menționate mai sus, prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 se aplică și persoanelor fizice autorizate, iar persoana impozabilă care achiziționează bunuri pe bază de facturi și acceptă înregistrarea lor în evidența contabilă ca documente justificative este răspunzătoare de primirea și înregistrarea în evidența contabilă a unor documente care nu corespund realității sau care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și

respectarea actelor normative fiind obligatorii în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate, care să îndeplinească condițiile de documente justificative, care să corespundă realității.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca acestea să fie deductibile fiscal.

Conform prevederilor legale invocate, orice operațiune economico-financiară efectuată, în cazul de față achiziția de bunuri, trebuie consemnată în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

De asemenea, aceste documente justificative vor sta la baza înregistrărilor în contabilitate, iar persoanele care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

De asemenea, HG nr. 831 din 2 decembrie 1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările și completările ulterioare, unde, în Anexa 1, referitor la formularul “factură”, se stipulează că:

“ANEXA 1A

CATALOGUL

formulelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă

[...]

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

și

FACTURA

(cod 14-4-10/aA)

Formular cu regim special de înseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

[...]

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 3);

- la cumpărător:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz).

Se reține din aceste prevederi legale că factura este un document justificativ de înregistrare în contabilitate a operațiunii reflectate în acesta și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător, la compartimentul financiar-contabil pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunii.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2006, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Deoarece furnizorii înscriși pe facturi nu există în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că operațiunile reflectate în acele documente nu sunt reale, iar facturile conțin informații eronate.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu au la bază un document justificativ.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de lei.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, pentru care petenta nu face dovada că deține documente justificative care să dea dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere cele prezentate la pct. III 4 lit. a și b din această decizie, urmează a se respinge contestația formulată cu privire la impozitul pe venit în sumă de, ca neîntemeiată și nesuținută cu documente.

Având în vedere prevederile legale invocate și faptul că debitele care au generat accesoriile sunt datorate și nu au fost achitate la scadență și luând în considerare și principiul de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul), rezultă că petenta datorează și **accesorii în sumă totală de aferente impozitului pe venit an 2006**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

5. Referitor la suma de, repărezentând impozit pe venitul net anual stabilit aferent anului 2007

În urma verificării evidenței contabile aferente anului 2007, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale nu au fost acceptate la deducere cheltuieli cu marfa în sumă de, astfel:

- ❖ lei ca urmare a descărcării eronate de gestiune. Conform calculelor făcute de organele de inspecție s-au stabilit cheltuieli aferente mărfii vândute în sumă de lei și nu lei cât a declarat contribuabilul;
- ❖, pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Organele fiscale au majorat venitul net cu suma de și au stabilit în sarcina contribuabilului **o diferență de impozit pe venit în plus aferent anului 2007 în sumă de**

a) Referitor la suma de lei, reprezentând cheltuieli cu marfa descărcate în plus, cauza supusă soluționării este dacă petenta datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care susține că a calculat și declarat corect impozitul datorat.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2007, organele de inspecție au constatat că petenta a declarat cheltuieli deductibile cu marfa în sumă totală de lei.

În urma inspecției fiscale organele de inspecție au respins la deducere cheltuieli cu marfa vândută în sumă de lei, descărcată în plus de petentă.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și în consecință s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Ținând cont de aceste prevederi legale, organele fiscale au recalculat cheltuielile cu marfa și au stabilit că, pentru anul 2007, acestea sunt în cuantum delei, dar contribuabilul a dedus cheltuieli în sumă de lei

Rezultă că petenta a dedus cu lei mai mult decât suma rezultată în urma calculării cuantumului de către organele de inspecție fiscală.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că a calculat și declarat corect acele cheltuieli.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus cheltuieli în sumă de lei, mai mult cu lei decât suma rezultată în urma calculării de către organele fiscale, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere diferența de **cheltuieli în sumă de lei, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

b) Referitor la suma de, reprezentând cheltuieli respinse la deducere, cauza supusă soluționării este dacă datorează suplimentar impozit pe venit, în condițiile în care a dedus cheltuieli în baza unor facturi emise de furnizori care nu figurează ca fiind înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului finanțelor Publice.

În fapt, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2007, organele de inspecție au considerat nedeductibile cheltuielile cu marfa în sumă de pentru care petenta a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume, facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

În consecință, organele fiscale au respins la deducere aceste cheltuieli și au stabilit suplimentar impozit pe venit.

Petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale.

Contestatoarea susține că i s-a inventat o culpă care nu este în acord cu dispozițiile Codului de procedură fiscală, acesta neprevăzând obligativitatea agenților economici să verifice legalitatea facturilor și chitanțelor celor de la care achiziționează marfa.

În ceea ce privește diferența de impozit pe venit stabilită petenta consideră ca aceasta reiese din faptul că s-au anulat chitanțe emise de furnizori pe motiv că societățile respective nu există, lucru ce nu-i putea fi imputabil.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- ❖ **Art. 48 alin. 4 lit. a, b** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 48

„Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 și 50.

[...]

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile.

De asemenea, rezultă că, pentru a putea fi deduse, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării venitului, să fie justificate prin documente și să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2007, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, pentru care a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Rezultă că suma de a fost dedusă în mod nelegal de către petentă, neavând documente care să stea la baza deducerii cheltuielilor, așa cum prevede și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1040 din 8 iulie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind organizarea și conducerea evidenței contabile în partidă simplă de către persoanele fizice care au calitatea de contribuabil în conformitate cu prevederile Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, unde la **lit. B pct. 13 - 15** se stipulează că:

“B. Norme generale privind documentele justificative și financiar-contabile

[...]

13. Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

14. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale, prevăzute în structura formularelor aprobate:

[...]

- menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare (când este cazul);

- conținutul operațiunii economice și financiare, iar atunci când este necesar și temeiul legal al efectuării ei;

- alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor în documente justificative.

15. Documentele care stau la baza înregistrărilor în evidența contabilă în partidă simplă pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare.[...].”

Din aceste prevederi legale se reține că orice operațiune economico-financiară care are loc trebuie să se consemneze în momentul efectuării ei într-un înscris care stă la baza înregistrărilor în evidența contabilă și care dobândește astfel calitatea de document justificativ. Pentru a avea rolul de documente justificative, acestea trebuie să cuprindă o serie de elemente principale, printre care și părțile care participă la efectuarea operațiunii economice și financiare, precum și conținutul operațiunii economice și financiare.

De asemenea, se stipulează în mod clar că aceste înscrisuri pot dobândi calitatea de document justificativ numai în cazurile în care furnizează toate informațiile prevăzute în normele legale în vigoare, în caz contrar nu pot avea rolul de document justificativ.

Acest fapt este prevăzut și de Codul fiscal, la **art. 155**, unde cu privire la formularul “factură” se precizează că:

ART. 155

„Facturile fiscale

[...]

(5) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

[...]

c) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, după caz, ale persoanei impozabile care emite factura;

[...]

k) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la art. 125¹ alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

[...]”.

❖ Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la art. 6, prevede că:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 82/1991, republicată, și ale art. 21 alin. 4 din Legea nr. 571/2003 privind aprobarea Codului fiscal, referitor la posibilitatea diminuării bazei impozabile în cazul în care documentele justificative cuprind mențiuni incomplete, inexacte sau care nu corespund realității, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, prin Decizia nr. V din 15 ianuarie 2007, decide că **“nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii”.**

Conform textelor de lege menționate mai sus, prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 se aplică și persoanelor fizice autorizate, iar persoana impozabilă care achiziționează bunuri pe bază de facturi și acceptă înregistrarea lor în evidența contabilă ca documente justificative este răspunzătoare de primirea și înregistrarea în evidența contabilă a unor documente care nu corespund realității sau care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorii în egală măsură atât pentru furnizor, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate, care să îndeplinească condițiile de documente justificative, care să corespundă realității.

Potrivit prevederilor legale menționate, simpla înregistrare în contabilitate a cheltuielilor înscrise în facturile fiscale în cauză nu este suficientă pentru ca acestea să fie deductibile fiscal.

Conform prevederilor legale invocate, orice operațiune economico-financiară efectuată, în cazul de față achiziția de bunuri, trebuie consemnată în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

De asemenea, aceste documente justificative vor sta la baza înregistrărilor în contabilitate, iar persoanele care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate sunt direct răspunzătoare.

De asemenea, HG nr. 831 din 2 decembrie 1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările și completările ulterioare, unde, în Anexa 1, referitor la formularul “factură” se stipulează că:

“ANEXA 1A

CATALOGUL

formulelor tipizate, comune pe economie, cu regim special de tipărire, înseriere și numerotare, privind activitatea financiară și contabilă

[...]

FACTURA FISCALĂ

(cod 14-4-10/A)

și

FACTURA

(cod 14-4-10/aA)

Formular cu regim special de înseriere și de numerotare.

Tipărit în blocuri cu câte 150 de file, formate din 50 de seturi cu câte 3 file în culori diferite: albastru - exemplarul 1, roșu - exemplarul 2, verde - exemplarul 3.

1. Servește ca:

[...]

- document justificativ de înregistrare în contabilitatea furnizorului și a cumpărătorului.

[...]

3. Circulă:

- la furnizor:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 3);

- la cumpărător:

[...]

- la compartimentul financiar-contabil, pentru acceptarea plății, precum și pentru înregistrarea în contabilitate (exemplarul 1, împreună cu avizul de însoțire a mărfii, inclusiv nota de recepție și de constatare de diferențe, după caz).

Se reține din aceste prevederi legale că factura este un document justificativ de înregistrare în contabilitate a operațiunii reflectate în acesta și circulă atât la furnizor, cât și la cumpărător, la compartimentul financiar-contabil pentru înregistrarea în contabilitate a operațiunii.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că în urma verificării evidenței contabile aferente anului 2007, organele de inspecție au constatat că petenta a dedus cheltuieli în sumă de, pentru care contribuabilul a prezentat documente care nu sunt întocmite legal, și anume facturi fiscale de la diverși furnizori care nu figurează înregistrați ca plătitori de impozite și taxe în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice.

Deoarece furnizorii înscrși pe facturi nu există în baza de date a Ministerului Finanțelor Publice, rezultă că operațiunile reflectate în acele documente nu sunt reale, iar facturile conțin informații eronate.

Rezultă că facturile respective nu sunt documente justificative de înregistrare în contabilitate a operațiunilor înscrise în acestea, drept pentru care rezultă că petenta nu are dreptul la deducerea acelor cheltuieli, întrucât nu au la bază un document justificativ.

În contestația formulată, petenta susține că declarațiile de venit depuse anual au fost absolut legale, că s-au stabilit corect cheltuielile deductibile și, în consecință, s-a achitat impozitul anual conform prevederilor legale, dar nu depune documente prin care să facă dovada că are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de lei.

Petenta trebuie să facă dovada cu documente că afirmațiile sale sunt reale, contribuabilul având sarcina de a dovedi actele și faptele sale, așa după cum rezultă și din prevederile **art. 64 și art. 65** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate la acest capăt de cerere și ținând cont de faptul că petenta a dedus **cheltuieli în sumă de**, pentru care nu face dovada că deține documente justificative care să dea dreptul la deducere, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere aceste

cheltuieli, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Având în vedere cele prezentate la pct. III 5 lit. a și b din această decizie, urmează a se respinge contestația formulată cu privire la impozitul pe venit în sumă de, ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente a contestației formulată de împotriva Deciziei de impunere nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Suceava, privind suma totală de, reprezentând:

- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2003;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2003;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2004;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2004;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2005;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2005;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2006;
- ❖ - obligații fiscale accesorii aferente impozitului pe venitul net anual stabilit în plus pentru anul 2006;
- ❖ - impozit pe venitul net anual stabilit în plus aferent anului 2007;

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.